

РЕШЕНИЕ

№ 22259

гр. София, 04.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Мария Стоева

Елена Попова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **8249** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от 11.07.2024г. на Началник група при ОПП-СДВР, срещу решение № 2914/20.06.2024 г. по нахд № 20231110215486/2023 г. на СРС, НО, 22-ри състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 23-4332-025476/24.10.2023г. на Началник сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на В. И. Т., на основание чл. 183, ал.5, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП.

С жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение. Твърди се, че от събраните по делото доказателства безспорно е установен факта на извършване на административното нарушение, както и, че нарушението е квалифицирано правилно, не са допуснати съществени административно-производствени нарушения в хода на административно-наказателното производство, които да накърняват правото на защита на нарушителя, а наложеното наказание е законосъобразно и съответно на вида и тежестта на нарушението и на личността на нарушителя. В касационната жалба и в съдебно заседание се поддържа, че извършеното нарушение е с правилна правна

квалификация, предвид което не е било ограничено правото на защита, като се твърди, че наложеното наказание по чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е съответно на вмененото нарушение, което е точно описано и е абсолютно определено в закона като вид и размер. Иска се от съда да отмени решението на въззивния съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – В. И. Т., чрез адвокат Р. Н., редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. В представения по делото писмен отговор на касационната жалба моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като твърди, че посочената в НП правна норма е бланкетна и в НП административнонаказващият орган не е посочил конкретна правна норма, с което е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като се засяга правото на защита на санкционираното лице да разбере какво нарушение му се вменява и кои законови задължения не е изпълнил. Претендира разноски по делото, за което представя договор за правна защита и съдействие.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата и счита, че решението на СРС следва да бъде отменено като неправилно.

Административен съд София - град, XVII-ти касационен състав, след като съобрази доводите и становищата на страните и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Настоящият съдебен състав на АССГ при извършената служебна проверка за редовност и допустимост на жалбата, с която е сезиран, намира, че касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, съгласно чл. 210, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в, от ЗАНН. С оглед на изложеното съдът счита, че подадената жалба е процесуално допустима за разглеждане в настоящото производство.

Съгласно чл. 63в от ЗАНН решението на районния съд подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в Наказателно процесуалния кодекс и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс. Разпоредбата на чл. 218 от АПК свежда предмета на касационната проверка до посочените в жалбата пороци на решението, но същевременно задължава касационната инстанция да следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Разгледана по същество, е основателна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 09.10.2023 г. около 20.56 ч. В. И. Т. управлявал лек автомобил марка „Волво ХЦ 60” с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] по бул.Тен. Т.”, с посока на движение от [улица]към [улица], като на първото кръстовище на [улица]приблизил и преминал на забранен червен сигнал на светофарната уредба, работеща нормално и в режим, като не съобразил поведението си със светлинните сигнали.

Във връзка с горното е съставен АУАН и е издадено процесното наказателно постановление.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град XVII-ти касационен

състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо, но постановено в нарушение на материалния закон.

С решение № 2914/20.06.2024 г. по нахд № 20231110215486/2023 г. на СРС, НО, 22-ри състав, е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-4332-025476/24.10.2023г. на Началник сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на В. И. Т., на основание чл. 183, ал.5, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.6, т.1 от ЗДвП.

За да отмени наказателното постановление районният съд е приел, че нормата на чл. 6, т. 1 ЗДвП е бланкетна, доколкото не сочи при какви светлинни сигнали какви действия следва да извършат участниците в пътното движение, в частност водачите на ППС и като не е посочил конкретната норма, въвеждаща задължение за водачите на ППС да не преминават на червен сигнал на светофарната уредба, административно-наказващия орган не е изпълнил задължението си да посочи точната правна норма, която е била нарушена, в нарушение на чл. 57, т. 6 ЗАНН. Съдът е обосновал извод, че това е съществено процесуално нарушение, довело до опорочаване на административнонаказателно производство, респективно налагащо отмяна на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон.

Противно на възприетия от районния съд правен извод, настоящият съдебен състав намира, че посочената в АУАН като нарушена разпоредба на чл. 6, т. 1 предложение 2 ЗДвП е ясна и информативна в достатъчна степен, така че нарушителят да разбере в какво се състои извършеното от него нарушение и да организира защитата си. Доколкото изрично в АУАН е посочено, че автомобилът Волво ХЦ 60 с рег. [рег.номер на МПС] на първото кръстовище на бул. И. Г. /с посока на движение от [улица]към [улица]/, навлиза и преминава на червен сигнал на светофарната уредба, настоящият съдебен състав не споделя извода на съда, че жалбоподателят не бил разбрал в какво се състои извършеното от него нарушение.

Според настоящият съдебен състав непосочването в АУАН на конкретен текст от Наредба № 17/23.07.2001 г. за регулиране на движението по пътищата със светлинните сигнали не е съществено нарушение на процесуалните правила, водещо до отмяна на наказателното постановление. Съгласно разпоредбата на чл. 6, т. 1 от ЗДвП, възприета от АНО за нарушена, участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. Безспорно цитираната правна норма задължава водачите да съобразяват поведението си със светлинните сигнали и при положение, че в АУАН ясно е посочено, че автомобилът е преминал на забранителен светлинен сигнал, за санкционираното лице е ясно какво точно нарушение му е вменено и съответно в кой текст на закона е предвидено за него задължение, което той не е изпълнил.

Обратното би означавало да се подходи твърде формалистично, без да се държи сметка, че всеки правоспособен водач е длъжен да познава правилата за движение, в това число и чл. 37, ал.7 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата, в който е описано значението на светлинните сигнали и забраната за

преминаване на червен светофар. Всяко несъобразяване със светлинните сигнали, вкл. и тези със забранителен характер, съставлява нарушение на ЗДвП, като това следва да е ясно на всеки правоспособен водач на МПС.

Настоящият касационен състав приема, че АУАН и НП отговарят на изискванията на чл. 47 и чл. 52 ЗАНН, същите за издадени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила. Изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка и правна квалификация в достатъчна степен внася яснота относно признаците на нарушението от обективна страна и нарушената норма, с оглед което ответникът е имал възможност да организира защитата си. Не е налице съществено нарушение, което може да обоснове незаконосъобразност на НП на самостоятелно основание. Административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и е санкционирал нарушителя съобразно чл. 183, ал. 5, т. 1 ЗДвП. В този смисъл е и установената съдебна практика, а именно- Решение №21619/29.10.2024г. на АССГ по адм. дело № 6218/2024г. по описа на АССГ, Решение №2177/02.04.2024г. на АССГ, по адм. дело №118/2024г по описа на АССГ, Решение № 9714/24.06.2024г. на АССГ, по адм. дело № 4218/2024г. на АССГ, Решение № 6525/01.11.2023г. на АСГ, по адм. дело № 6420/2023г. на АССГ.

Обжалваното решение като неправилно, следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

С оглед изхода на правния спор искането на касатора за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 от ЗАНН, ответникът В. И. Т. следва да бъде осъден да заплати на СДВР сумата от 80 лева, представляваща възнаграждение за осъществената от юрисконсулт правна защита в касационното производство, определено съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд-София град, XVII-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2914/20.06.2024 г. по нахд № 20231110215486/2023 г. на СРС, НО, 22-ри състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) № 23-4332-025476/24.10.2023г., издадено от Началник сектор отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. И. Т. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: